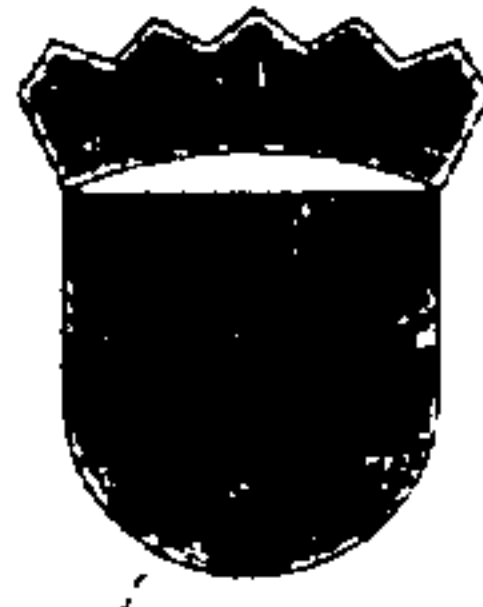

M. B.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO

23 Sii. 1998

Broj u SPLITU

K-68/96.

KT-99/96

Ref. 20. 1. 98. 23. 01. 98. Zadani formu
PRESUDA
U IME REPUBLIKE HRVATSKE

Županijski sud u Splitu, u vijeću sastavljenom od suca ovog suda Arijane Bolanča, kao predsjednika vijeća, te suca istog suda Vinka Cuzzia, te sudaca porotnika Smilje Babić, Damira Mužića i Velimira Lojpura, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Ane Marchi, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženika Slobodana Stanića i dr. zbog kaznenih djela iz čl. 122. OKZRH u vezi sa čl. 20. OKZRH i dr. nakon javno održane glavne rasprave dana 1. srpnja 1997. koja je objavljena dana 4. srpnja 1997. u nazočnosti branitelja Željka Gulišije odvjetnika iz Splita, za optuženika Slobodana Stanića, branitelja Tome Dragičevića odvjetnika iz Splita, za optuženika MILANA BABIĆA, te Nebojše Radusina uz branitelja Josipa Paića, odvjetnika iz Splita, kao i u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetništva u Splitu, Slavka Mršića,

presudio je :

- OPTUŽENICI: 1/ SLOBODAN STANIĆ - sin Jovana, rođen 12. studenog 1958. u Gračasu, s posljednjim mjestom prebivališta u Gračacu, Srbina, nedostupan pravosudnim tijelima Republike Hrvatske,
- 2/ MILAN BABIĆ, sin Dragomira, rođen 23. svibnja u Gračacu, s posljednjim mjestom prebivališta u Gračacu, Srbin, nedostupan pravosudnim tijelima Republike Hrvatske,
- 3/ NEBOJŠA RADUSINA, sin Vladimira i Dragice, rođ. Prlina, rođen 3. svibnja 1962. u Gračacu, Grab 55, gdje i prebiva, Srbin, drž. Republike Hrvatske, djelatnik, sa završenom osnovnom školom, bez zaposlenja, neoženjen i bez djece, nalazi se u pritvoru od 17. rujna 1996. u 15,00 sati,

k r i v i s u :

što su između 11. i 13. studenog 1991. g. u Potravlju skupa s Radovanom Tojagićem, Brankom Jakšićem, Brankom Miokovićem, Nedeljkom Sedlanom Đorđem Isalovićem, Nebojšom Plećašem, Vukomir Grubišićem, Nikolom Šepom i Milanom Radusinom, kao pripadnici izviđačko - dirvezantsko terorističke skupine tzv. "teritorijalne obrane Gračac - srpske autonomne oblasti krajina", a I. -opt. Slobodan Stanić i kao njen zapovjednik, djelujući pod zapovjedništvom tzv. "jugoslavenske narodne armije", a koja skupina je utemeljena poradi rušenja i paljenja kuća i gospodarskih objekata, te ubijanja i protjerivanja civilnog stanovništva hrvatske nacionalnosti na silom osvojenom području, a koje skupine je III opt. Nebojša Radusina postao članom u mjestu Lički Krovovi, u oružanom sukobu s postrojbama hrvatske vojske i policije, postupili suprotno odredbama čl. 3., 13., 14., i 17. Ženevske konvencije u postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. g. na način da su iz skupine od 10 zarobljenih vojnika hrvatske vojske izdvojili zarobljenike Mirka Hrgovića kojem su najprije policijskim liscama svezali ruke, a zatim ga udarali nogama i šakama po cijelom tijelu, prisiljavajući ga automatskim puškama da im po okolnim brdima pokazuje mjesta gdje se nalazi hrvatska vojska i policija, te da im pokazuje i mjesta gdje se nalaze naselja sa hrvatskim civilnim stanovništvom, s ciljem ubijanja i protjerivanja civilnog stanovništva, te paljenja i rušenja njihove imovine, a kada od Hrgovića nisu dobili takve podatke, po zapovjedi I. opt. Slobodana Stanića odveli ga u planinu Svilaja na predjelu zvan "Orlove stijene", te ga usmrtili, na način da su I. opt. Slobodan Stanić i II. opt. Milan Babić u pravcu njega ispalili u njega automatskih pušaka više hitaca streljiva od kojih je najmanje jedno zrno pogodilo u glavu Mirka Hrgovića zadavši mu pri tome prostreljnu ozljedu glave s oštećenjem mozga, od koje ozljede je trenutačno nastupila njegova smrt, a zatim ga bacili u provaliju,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava I. opt. Slobodan Stanić i II. opt. Milan Babić, mučili i ubili ratnog zarobljenika i s pram njega nečovječno postupali, a III. opt. Nebojša Radusin postao pripadnikom skupine koja je organizirana radi vršenja kažnjivih djela iz čl. 119. do 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

čime su I. opt. Slobodan Stanić i II. opt. Milan Babić, kao supočinitelji počinili kažnjivo djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika - djelo označeno i kažnjivo po čl. 122. u svezi čl. 20. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a III. opt. Nebojša Radusina kažnjivo djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - organiziranje grupe i poticanje na počinjenje genocida i ratnih zločina - djelo označeno po čl. 123. st.2. u svezi sa st. 1. a kažnjivo po

st. 2. istog članka Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

Stoga se optuženici Slobodan Stanić i Milan Babić, temeljem čl. 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a optuženik Nebojša Radusin, temeljem čl. 123. st. 2. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

o s u d u j u

Optuženi SLOBODAN STANIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina,

Optuženik MILAN BABIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina,

Optuženik NEBOJŠA RADUSINA na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

Temeljem čl. 45. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, optuženom Nebojši Radusinu u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 17. rujna 1996. pa nadalje.

Temeljem čl. 90. st. 4. Zakona o krivičnom postupku, optuženici se osobadaju obveze snaganja troškova krivičnog postupka.

Obrazloženje:

Županijsko državno odvjetništvo u Splitu podiglo je pred ovim sudom optužnicu pod brojem KT-99/96, od 25. listopada 1996. protiv optuženika Slobodana Stanića, Milana Babića i Nebojše Radusina, zbog osnovane sumnje da su počinili kažnjivo djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika - djelo označeno i kažnjivo po čl. 122. u vezi sa čl. 20. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Na glavnoj raspravi održanoj dana 26. lipnja 1997. zastupnik ŽDO-a uredio je činjenični opis optužnice, u odnosu na optuženika pod III. Nebojše Radusina, na način kako je to označeno u izreci presude, s tim da je sada optužnicom optuženiku pod III. Nebojši Radusinu stavljeno na teret kažnjivo djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - organiziranje grupe i poticanje na počinjenje genocida i ratnih zločina, djelo označeno po čl. 123. st. 2. u vezi st. 1. a kažnjivo po st. 2. istog čl. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

K- 68/96.

Rješenje Županijskog suda u Splitu broj KV-197/97. od 16. svibnja 1997. odlučeno je da će se u predmetu pod brojem K-68/96 provesti suđenje u odsutnosti optuženih Slobodana Stanića i Milana Babića.

Citiranim rješenjem kojim je odlučeno o suđenju u odsutnosti, doneseno na temelju čl. 290. st. 3. Zakona o krivičnom postupku, a nakon što je ustanovljeno da je protiv tih optuženika doneseno rješenje o pritvoru te izdana naredba za raspisivanje tjeralice, da optuženici nisu dostupni državnim i pravosudnim tijelima Republike Hrvatske, te da s obzirom n'a težinu krivičnog djela koje ime se stavlja na teret, postoji osobiti i važni razlog da im se sudi u odsutnosti.

Ovo citirano rješenje o suđenju u odsutnosti postalo je pravomoćno

Iznoseći svoju obranu pred sucem istražiteljem, okrivljeni Nebojša Radusin u svojoj obrani poriče da je sudjelovao u ubojstvu ratnog zarobljenika Milana Hrgovića te se brani da je tijekom ljeta 1991. bio mobiliziran u postojbe tzv. "Teritorijalne obrane Gračac - SAO krajina", te da je uglavnom obavljao poslove vozača osobnog automobila. Potkraj 1991. da je premješten u inženjersku jedinicu, kada je u jesen 1991. ili 1992. dobio zadatak od Sime Japunčića da se priključi diverzantsko - terorističko - izviđačkoj jedinici kojoj je bio zapovjednik I. okrivljeni Slobodan Stanić. Pored njega da su u tu jedinicu bili raspoređeni I. i II. okrivljeni i još devetorica vojnika, njegovih susjeda i poznanika. Jednog jutra, da se u Ličkim krovovima javio svom zapovjedniku, I. okrivljenom Slobodanu Staniću, te da su svi skupa, njih dvanaestorica krenuli s kombi vozilom u pravcu Peruče. S automobilom da je upravljao on III. okrivljeni te da su oko 8,30 sati došli u zapovjedno mjesto zapadano od brane HE Peruča.

Tijekom vožnje da je od I. okrivljenog saznao da idu u neku akciju po zapovjedi Stojana Španovića, glavnog zapovjenika oružanih snaga tzv. "JNA", za područje Gračac a točniji zadatak će dobiti na zapovjednom mjestu, te dolaskom na istom saznali su da trebaju ići u akciju rušenja i paljenja hrvatskih kuća, te klanja civilnog stanovništva na okupiranom području. Upravo radi te akcije da su uzeli jednog od zarobljenika hrvatske vojske, za kojeg je poslije saznao da se zove Mirko Hrgović, s ciljem da im ti zarobljenik bude vodič. Zarobljenika da su svezali policijskim liscama, te su krenuli u akciju na način da je ispred spomenutih pripadnika jedinice išao zarobljenik. Svi pripadnici dirvezantske skupine su imali kod sebe automatske puške, a sam III. okrivljeni je naveo da je tom prigodom na licu zarobljenika primjetio ozljede u vidu modrice i razderotine usne. Iznoseći svoju obranu, III. okrivljeni Nebojša Radusina poriče da se priključio toj skupini, tvrdeći da je ostao dva dana na zapovjednom mjestu, sve dok se ostali pripadnici dirvezantske skupine nisu vratili iz akcije.

Slijedećeg dana u predvečerje kada su se pripadnici dirvezantske skupine vratili na zapovjedno mjesto da se s njima nije vratio onaj zarobljenik za kojeg je prvo okrivljenik Slobodan Stanić kazao da ih je stalno vodio u krug po planini, i da je njihova akcija propala, radi čega da su ga ustrijelili i bacili u ponor. Tom prigodom prvo okrivljeni i drugi okrivljeni da su kazali da su u zarobljenika pucali baš njih dvojica i da su ga bacili niz liticu, a da se zbog ubojstva tog zarobljenika, prvo okrivljenik prvo posvadao sa zapovjednikom mjesta, jer da je taj zarobljenik bio predviđen za razmjenu zarobljenika. Odmah nakon toga da su se pripadnici dirvezantske skupine ukrkali u kombi automobil i odvezli u pravcu Gračaca, a tijekom svibnja 1995. da je pobjegao u Vojvodinu, gdje je ostao do veljače 1996. kada je morao pobjeći u Vukovar, jer je u Vojvodini ubio jednu osobu po nadimku "Brušica".

Na glavnoj raspravi, optuženi Nebojša Radusin je ponovio svoj iskaz dat pred istražnim sucem nadopunjujući ga činjenicom da je po dolasku u zapovjedno mjesto išao doručkovati i da je dva dana proveo sa ljudima koji su radili u kuhinji. Da mu ništa nije poznato što se dešavao u tom mjestu, da mu nije poznata činjenica da li je bilo zarobljenika, jer ih nije vidio kao ni zarobljene civile i da nije vidio nikoga da bi kog maltretirao.

Kada mu je na glavnoj raspravi predložen iskaz dat pred istražnim sucem, sa svim detaljima, i pojedinostima okrivljenik Nebojša Radusin je izjavio da je sa velikom dozom straha svoj iskaz dao pred istražnim sucem, onako kako je to i zapisano na zapisnik, jer mu je bilo rečeno u policiji da ako tako ne kaže da će biti ponovno vraćen kod policije gdje je bio maltretiran, a da su kod njega bili vidljivi tragovi maltretiranja. Da je cijeli njegov iskaz koji je dao pred istražnim sucem, sastavila policija u Gračacu, kada mu je naredeno da tako mora iskazati pred istražnim sucem.

Tijekom postupka kako okrivljeni pod jedan i dva Slobodan Stanić i Milan Babić nisu bili dostupni državnim tijelima nije bilo moguće uzeti njihovu obranu.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci: svjedok - oštećeni Luka Hrgović (list 105), te svjedoci Ana Kanajet (list 52, 53 i 105), Mirko Kunac (list 54 i 105), Jovan Jazić (list 80, 105 i 106), Ante Soldić (list 55 i 106), Milan Dukić (list 78 i 111), Blaž Kanajet (list 115), uz suglasnosti satranaka pročitani su iskazi svjedoka Milana Dukića (list 78) i Jovana Jazića (list 80), a odustalo se od izvođenja dokaza svjedoka Milana Stojisavljevića, u dokazne svrhe pregledan je spis Županijskog suda Split broj K-19/93 i to posebno zapisnik o obdukciji od 9. ožujka 1995. koji je u preslici priložen ovosudskom spisu (list 28-30), pregledana je fotodokumentacija očevida, iz spisa K-19/93 Županijskog suda u Splitu koja priloži ovosudskom spisu u preslici (list 59-63), pročitana je službena bilješka od 9. ožujka 1992.

koja prileži u spisu K-19/93 a u ovom spisu prileži u preslici (list 57 spisa).

Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je nedvojbeno utvrdio da su optuženici pod jedan i dva Slobodan Stanić i Milan Babić počinili krivično djelo protiv čovječosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika - djelo označeno i kažnjivo po čl. 122. u vezi sa čl. 20. OKZRH, a treće optuženi Nebojša Radusina kažnjivo djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - organiziranjem grupe i poticanjem na počinjenje genocida i ratnih zločina - djelo označeno po čl. 123. st. 2. u vezi sa st. 1. a kažnjivo po st. 2. OKZRH, za koja djela su optuženici i proglašeni krivim.

Kod tumačenja i pravnog shvaćanja pojma ratnog zločina treba se suočiti sa činjenicom da ne postoji bogata sudska praksa, jer se ratovi na sreću, ipak ne događaju često.

Prema slovu zakona, ratni zločin je onaj koji se dogodio u ratu, u oružanom sukobu ili u vrijeme okupacije. Rat, odnosno oružani sukob, može biti međunarodi ili nemeđunarodni, odnosno unutarnji, pa je odmah na ovaj način riješeno pitanje vremena u okviru kojeg se ima razmotriti ponašanje okrivljenika.

Sam pojam krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZRH obuhvaća zabranjena postupanja uz kršenje pravila međunarodnog prava i to baš odredaba čl. 3., 13., 14. i 17. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. Radnja izvršenja tog djela obuhvaća ili naredbu za počinjenje zabranjenih ponašanja ili njihovo činjenje. Sve gore napisano, napisano je u svrhu pravnog shvaćanja pojma ratnog zločina baš prema čl. 122. OKZRH a koje krivično djelo se stavlja na teret optuženicima pod jedan Slobodanu Staniću i optuženiku pod dva Milanu Babiću.

Što se pak tiče krivičnog djela organiziranja grupe i poticanja na počinjenje genocida i ratnih zločina, djelo koje je opisano u članku 123. st. 2. OKZRH dovoljno je pristanak pripadanju te skupine radi vršenja krivičnih djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, među kojima je baš i krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, a koje djelo je optužnicom stavljeno na teret optuženiku pod tri, Nebojši Radusin.

Do gornjih utvrđenja sud je došao analizom i ocjenom svakog događaja pojedinačno, te u skladu sa drugim dokazima, a imajući u vidu tumačenje i pravno shvaćanje pojma ratnog zločina.

Tijekom postupka sud je pregledao materijalne dokaze iz kojih proizlazi kako slijedi:

pregledom zapisnika o obdukciji od 9. ožujka 1992. (list 28 do 30) proizlazi da je pok. Mirko Hrgović pronađen dana 8. ožujka 1992. na Svilaji, te je vanjskim pregledom i obdukcijom tijela utvrđeno da je smrt nasilna, te da je posljedica strijelne rane glave sa posljedičnim oštećenjem mozga. Nađena je rana sa stražnje strane vrata, sa lijeve strane od zamišljene središnje linije kružnog oblika promjera do 8 cm, koja po svojim karakteristikama odgovara ulaznoj strijelnoj rani, koja je udaljena od visine tjemena za 12 cm. Strijelna rana nastavlja se strijelnim kanalom, sve do baze lubanje gdje se nailazi na prijelom kostiju lubanje i nalazi se izlazna strijelna rana koja je smještena desno čeonu s istiskivanjem fragmenata kosti vani i promjerom do 12 cm. Opisane rane kao i sam kanal nastali su djelovanjem projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, i rana predstavlja tešku i po život opasnu tjelesnu povredu koja je dovela do smrtnog ishoda. Smjer strijelnog kanala je od straga ulijevo i dalje naprijed udesno i gore. Vanjskim pregledom tijela nađene su policijske lisice na rukama pokojnog Mirka Hrgovića. Vanjskim pregledom i obdukcijom pronađeno je stanje jakih truležnih promjena na čitavom tijelu.

Pregledom fotodokumentacije očevida (list 59-63) koji se sastoji od 5 fotografija, prikazuje teren ispod Orlovih stijena gdje je pronađen leš Mirka Hrgovića, kao i samo tijelo pokojnika snimljeno s više strana, a uvidom baš u fotografiju broj 3 nedvojbeno se vide zaključane lisice na lešu Mirka Hrgovića.

Pregledom službene bilješke (list 67) sastavljeno od Vojne policije Sinj dana 9. ožujka 1992. proizlazi da je navedena policija dobila obavijest dana 7. ožujka 1992. da se na obroncima planine Svilaja nalazi ljudski leš, te da je naknadnom identifikacijom i obradom utvrđeno da se radi o pokojnom Mirku Hrgoviću, a dat je i opis povreda na istom.

U nastavku postupka, sud je na raspolaganju imao i verbalne dokaze, iz kojih proizlazi kako slijedi:

U svom iskazu otac pokojnog Mirka Hrgovića, Luka Hrgović (list 105) opisuje da je ostradanju svog sina sada pok. Mirka saznao od drugih osoba, te da je kritične prigode njegov sin bio upotrijebljen kao vodič po Svilaji, ubijen i da je njegov leš nađen nakon četiri mjeseca.

U nastavku postupka saslušani su svjedoci Mirko Kunac (list 54 i 105), te Ante Soldić (list 55 i 106). Navedeni svjedoci su bili pripadnici Hrvatske vojske i sudjelovali su u ratu nakon što je nad Republikom Hrvatskom počinjena agresija. Ti svjedoci, što proizlazi iz njihovih iskaza su sudjelovali u akciji, te je njih desetak bilo uhićeno od strane četnika. Među uhićenim osim ta dva svjedoka da su bili pokojni Mirkom Hrgović i pokojni Petar Hrgović. Svi zarobljeni su dovedeni u Potravlje, gdje se nalazi zarobljeno civilno

stanovništvo. Svjedok Kunac Mirko je naveo da je tu večer sa Soldićem bio prebačen u Otišiće a sljedeći dan odvezen u Knin, te da u Kninskom zatvoru dana 2. prosinca 1991. su od jednog četnika saznali da je ubijen Mirko Hrgović koji je dva dana bio predvodnik neke četničke skupine koja je hodala po Svilaji. Ta kazivanja su postala istinita jer je nakon dva ili tri mjeseca pronađen leš i to baš na lokaciji ispod Orlovih stijena.

Saslušani svjedok Ante Soldić je bio još precizniji u svojim navodima ističući da su kritične večeri četnici tražili osobu koja radi na minobacaču, pa kada se Mirko Hrgović pokazao kao takav, jedan od njih razrezao ga je nožem po čelu. Na glavnoj raspravi taj svjedok je precizirao taj dio iskaza navodeći da je kritične prigode pok. Mirko zadobio povredu na čelu od drške noža, a ne od oštrice. A prije tog događanja da su bili mučeni i maltretirani od strane četnika i da je te večeri na licu mjesta ubijen Petar Hrgović. Naknadno ovaj svjedok je naveo da je tek u zarobljeništvu u Kninu saznao za pravu sudbinu i način na koji je stradao pokojni Mirko Hrgović.

Na glavnoj raspravi svjedoci nisu prepoznali pristunog optuženika Nebojšu Radusina, kao osobu koju bi kritične večeri vidjeli u Potravlju.

Iz iskaza svjedokinje Ane Kanajet (list 52, 53 i 105 spisa) i svjedoka Blaža Kanajeta (list 115) proizlazi da su ti svjedoci kritične prigode bili zarobljeni, i nalazili su se zatvoreni u istom prostoru sa pokojnim Mirkom Hrgovićem i još nekolicinom mještana iz Potravlja, te da je tom prigodom bilo zarobljeno još nekoliko vojnika Hrvatske vojske. Od cijele skupine zarobljenika da je izdvojen baš pokojni Mirko Hrgović, za čiju sudbinu - ubojstvo, su saznali kasnije za vrijeme boravka u zatvora u Kninu kao i detalje pod kojim okolnostima je isti ubijen.

Tijekom postupka, saslušani svjedoci Milan Dukić (list 78,79 i 111) i JOvan Jazić (list 80 i 108) su iskazali činjenice vezane za angažiranje optuženika Nebojše Radusina u jedinicama SAO Kraine. Naime, iskaz tih svjedoka uputio bi sud na činjenicu koju ni sam optuženi Nebojša Radusin nije pobio, a vezano za njegovo pripadanje agresorskoj vojsci koja je djelovala na području SAO Krajine. Spomenuti svjedoci su djelom izmjenili svoj iskaz na glavnoj raspravi i to baš u dijelu gdje su opisali osobnost optuženika Radusine, koji je prema kazivanju svjedoka Dukića dat pred istražnim sucem, bio opisan kao osoba koja je bila strah i trepet u Gračacu, kakve navode je taj svjedok na glavnoj raspravi izmjenio navodeći da takvo što nije ikazao pred istražnim sucem.

Obzirom na činjenicu da su svjedoci promjenili iskaz u spomenutom dijelu na glavnoj raspravi, sud se priklonio iskazu svjedoka dat pred istražnim sucem kao iskaz koji je točan i mjerodavan, smatrajući da svjedoci nisu htjeli pred optuženikom ponoviti riječi koje bi istog više teretile. Ovo posebno vezano uz činjenicu da su roditelji optuženika Radusina se vratili živjeti u Gračacu, pa su vjerovatno iz nekakve nelagode ili straha promjenili dio svog iskaza.

Cjeneći iskaze saslušanih svjedoka, kojima je sud u cjelosti pokloni vjeru, i to svjedocima Kunac, Soldić, Ana i Blaž Kanajet, sud je došao do nedvojbenog zaključka da je na području Potravlja i okolnih mjesta djelovala Dirvezantska - teroristička jedinica agresorske vojske, kojima su pripadali sva tri optuženika. Neprijepornu činjenicu, potvrđuje i sam optuženik Radusin, navodeći da je tu skupinu - jedinicu, čiji su članovi njegovi sumješteni, dovezao na području Potravlja.

Nadalje, optuženi Radusina iskazao je da su optuženici pod jedan i dva Slobodan Stanić i Milan Babić ubili pokojnog Mirka Hrgovića, obzirom da ih je isti dva dana vodio po Svilaji, nepokazavši im položaje Hrvatske vojske. Tu činjenicu potvrdili su i svjedoci Kunac, Soldić i Kanajet, jer su isti u zatvoru u Kninu čuli da je ubijen Hrvatski vojnik koji je odbio pokazati položaje Hrvatske vojske.

Također je sud, kao točne navode, u cjelosti prihvatio navode - obranu optuženika Radusina dat pred istražnim sucem. Naime, u tom dijelu postupka optuženik Radusin je bio vrlo prezizan, detaljan i konkretan, kada je opisivao cijelu akciju koju je kritične prigode morala sprovesti Dirvezantsko teroristička jedinica agresorske vojske s kojim ciljem je bila upućena na području Potravlja i okolnih mjesta. Notorna je pak činjenica što je takva jedinica i učinila na tom prostoru 1991. Istina, iznoseći svoju obranu na glavnoj raspravi, optuženik Radusin je istu izmjenio s obrazloženjem da on je pred istražnim sucem ispričao ono što mu je naredeno od strane djelatnika policije u Gračacu, a zatim i u Splitu da treba iskazati, a vezano za kritični događaj. Isti je napomenuo da u biti ne zna ništa o zarobljeniku, niti zarobljenim civilima niti o ikakvom maltretiranju istih, niti mu je poznato što se dešavalo dva dana njegovog boravka u Potravlju, jer je isti proboravio u prostoru kuhinje iz koje nije izlazio.

Analizirajući iznjeto pred istražnim sucem i logično cijeneći iskaz - obranu datu na glavnoj raspravi, sud je prihvatio u cjelosti kazivanja optuženika na glavnoj raspravi. Nema nikakve logike ni racionalnosti da neka osoba dođe u neko mjesto i odmah uđe u kuhinju i iz nje ne izlazi dva dana. Takvu tvrdnju ovaj sud nikako ni u najboljoj namjeri nije mogao prihvatiti. Ako bi se išlo razmišljati u pravcu navoda optuženika Radusine, da je u trenutku iznošenja obrane pred istražnim sucem iskazao baš onako kako je od njega zatraženo od strane policije u Gračacu i Splitu, došlo bi se do zaključka da je onda njegova obrana pred istražni sucem izrežirana - sastavljena, prema navodima trećih osoba, a sam optuženik Radusin sa brilijantnom memorijom iskazao na četiri strane gusto kucanja sudskog zapisnika. Ako se pak prihvati činjenica da je bio pod velikom dozom straha i prisile, onda je zadržljivo kako je uspio svaki detalj tako precizno opisati. Baš radi takvih zaključaka koji se sudu logično nameću sud nije mogao prihvatiti tvrdnju koju je optuženik naveo na glavnoj raspravi, već je u cjelosti prihvatio njegovu obranu datu pred istražnim sucem. On je pak, na glavnoj raspravi, iznoseći onakvu svoju obranu, što je pak normalno i ljudski, htio olakšati svoju poziciju u ovom postupku.

Imajući sve iznjeto prethodno u vidu, gaje su analizirani materijalni i verbalni dokazi, sud je nedvojbeno utvrdio da su optuženici pod jedan dva i tri, bili članovi skupine koja je počinila krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to optuženici pod jedan i dva. Slobodan Stanić i Milan Babić, krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, djelo označeno i kažnjivo po čl. 122. u vezi čl. 20. OKZRH, a Nebojša Radusin je bio pripadnik takve skupine pa je svojim ponašanjem ostvario sva obilježja krivičnog djela organizacije grupe i poticanjem na počinjenje genocida i ratnih zločina, djelo označeno po čl. 123. st. 2. u vezi sa stavkom 1. OKZRH. Naime, optuženik Nebojša Radusin je ostvario obilježja djela obzirom na nepobitne činjenice, da je doveo skupinu do određenog mjesta, da bi ju do nekog vremena vratio na polaznu poziciju.

Na utvrđeno činjenično stanje, sud je optuženike pod jedan, dva i tri proglasio krivim, te je optuženicima Slobodanu Staniću i Milanu Babiću izrekao kaznu zatvora u trajanju od 20 godina, smatrajući da je izrečena kazna primjerena njihovom ponašanju kritične prigode, kako je to stavljeno optužnicom na teret optuženicima, optuženiku Nebojši Radusinu je pak za djelo koje mu je stavljeno na teret da je postao pripadnik odorganizirane skupine radi vršenja krivičnih djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 5 godina, smatrajući da su navedene kazne zatvora adekvatne njihovim ponašenjima kritične prigode i dalekosežnih posljedica, koje su na kraju rezultat ponašanja svih triju optuženika.

Temeljem čl. 45. st. 1. OKZRH sud je optuženiku Nebojši Radusinu u navedenu kaznu zatvora uračunao i vrijeme provedeno u pritvoru od 17. rujna 1996. pa nadalje.

Temeljem čl. 90. st. 4. ZKP-a optuženici su oslobođeni snaranja troškova krivičnog postupka, jer nitko od njih ne posjeduje nikakvu imovinu, niti ima prihoda iz kojih bi mogli podmiriti troškove.

U Splitu, 4. srpnja 1997.

ZAPISNIČAR

ANA MARCHI

PREDSJEDNIK VIJEĆA

ARIJANA BOLANČA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana kada stranke prime pismeni otporak iste. Žalba se podnosi u tri primjerka Vrhovnom sudu RH a putem ovog suda.

DNA: optuženicima / braniteljima / ŽDO Split / u spis

Suglasnost prijepisa s izvornikom ovjere a ovlaštenu djelatnik

